

[Knut Lind]

torerne, vil jeg gøre opmærksom på og bede miljøministeren om at bekræfte, at § 30 c i dette lovforslag er en kraftig skærpelse i forhold til den eksisterende lovgivning.

Det, vi bl.a. har været betænkelige ved, er, at der i § 30 skal være et kriterium om, at det er miljøskadeligt eller sundhedsfarligt, men det samme er ikke til stede i § 30 c. Hvis miljøministeren tilfældigvis kunne slås op i bemærkningerne til sit eget lovforslag, ville hun også se, at man dér tilkendegiver, at man skal over i § 30 c i de sager, hvor der ikke er tale om sundhedsfare eller om nogen miljøfare. Det bliver de mere diffuse ting.

Det er muligt, at ministeren har talt med en enkelt person fra industrien, men når det gælder lovforslagets principper om egenkontrol, må ministeren lige erindre, at den egenkontrol, som virksomhederne skal udføre, må vurderes ud fra, hvad det er for en slags virksomheder, vi har i Danmark. Er det meget store virksomheder, som alle er i stand til at udføre denne egenkontrol, og er det virksomheder, som bare har nogle laboratorier? Det er det jo ikke. Vi har en hel masse små virksomheder i Danmark, og det er derfor, den kraftige skærpelse ligger i det, jeg har omtalt. Det glemte ministeren at sige.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges med 110 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 15 (FP).

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 207:

Forslag til lov om ændring af lov om butikstid.
Af industriministeren (Nils Wilhjelm).
(Fremsat 15/2 89. Første behandling 22/2 89. Betænkning 2/5 89. Anden behandling 9/5 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Nyrup Rasmussen (S):

Jeg skal på vegne af Folketingets Erhvervsudvalg meddele, at udvalget, efter at lovforslaget ved anden behandling blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, har behandlet dette i et møde, hvor vi har haft lejlighed til at modtage en deputation fra HK, Ålborg Afdeling.

Jeg kan herefter oplyse, at et flertal – bestående af Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget – indstiller lovforslaget til forkastelse, mens et mindretal – Det Konservative Folkeparti, Venstres, Fremskridtspartiets, Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget – indstiller lovforslaget til vedtagelse i den affattelse, det foreligger efter anden behandling.

Bjørn Westh (S):

Da Socialdemokratiets ordfører, hr. Svend Andersen, desværre er forhindret i at være her i dag, skal jeg sige nogle enkelte ord på hans vegne.

Den lov, der nu gennemføres, vil vanskeliggøre tilværelsen for over 100.000 butiksansatte mennesker. De får besværligheder med pasning af deres børn, de får besværligheder med at få deres fritid tilrettelagt, og de får besværligheder med efteruddannelse og anden aktivitet uden for normal arbejdstid.

Loven betyder, at mange små og mindre handlende får det vanskeligt. De får længere arbejdstid, måske endda også med mindre for tjeneste. Det bliver ikke morsomt at være mindre handlende, når de store butikker kan holde åbent længe og presse dem.

Loven vil betyde, at landdistrikterne vil blive endnu mere affolket. De små købmænd vil få det endnu vanskeligere i købstædernes udkanter og i landdistrikterne. Det vil endnu en gang betyde, at der bliver tommere ude på landet.

Vi ville gerne have været med til at drøfte en modernisering af lovgivningen, have taget de hensyn, der skulle tages til særlige behov, f.eks. turisme.

Vi mener ikke, at der er egentlig dokumentation for, at det vil være nødvendigt at ændre verdens bedste lukkelov på en så radikal måde, som man her lægger op til.

[Bjørn Westh]

Vi mener, det er uforsvarligt, at man afskaffer Butikstidsankenævnet. Vi finder det uforståeligt, at regeringen næsten lader anarkiet bryde løs på dette område.

Vi finder det ærgerligt, at der ikke bliver en klar afgrænsning mellem § 1- og § 3-butikker, så døgnkiosker og andre havde nogle klarere regler at rette sig efter. Vi finder det uklogt, at loven sættes i værk så hurtigt, at det er vanskeligt for virksomhederne at tilrettelægge deres arbejde, vanskeligt for virksomhederne at overholde indgåede aftaler.

Vi mener, at loven godt kunne være blevet moderniseret og have haft et bredt flertal bag sig i Folketinget, hvis der havde været ført egentlige forhandlinger på baggrund af de mange deputationer, der besøgte Erhvervsudvalget. Desværre viste det sig, at da regeringen efter store vanskeligheder internt endelig selv var blevet enig, kunne der ikke røres et komma, og så blev det til et diktat, som mange, mange mennesker vil være kedede af.

Flemming Hansen (KF):

Det er tre grupper i befolkningen, der er omfattet af denne lov. Det er detailhandelen, det er medarbejderne i detailhandelen, og det er forbrugerne.

Ser vi detailhandelen først, har den for længst accepteret, at der skal ske en justering af lukkeloven. Hvor stor den ændring skal være, er en skønssag. Lov om butikstid er jo en slags rammelov, hvor man kan udfylde rammerne efter det behov, man mener der er.

Det er min opfattelse, at 80-90 pct. af Danmarks detailbutikker ikke vil ændre deres åbningstider på grund af det lovforslag, vi vedtager i dag. Ændringerne vil ske i de store byer København og Odense, eventuelt Ålborg og Århus.

For at underbygge disse argumenter brugte jeg et par timer i pinsen, hvor jeg var på Skagen, til at undersøge: Hvordan er egentlig talt butikstiderne heroppe på Skagen? Jeg gik stort set alle butikkerne igennem, og jeg fandt ud af, at man havde åbent fra kl. 9.30 til kl. 17.30 mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag og kl. 9-12 om lørdagen. Det vil sige, at man i det byområde, hvor der bor 13.000-14.000 mennesker, ikke brugte én eneste af de supplerende åbningstimer.

Nå, sagde jeg så og gik hen til Brugsen. Jeg tænkte, at det er den store butik her i byen; den har nok udnyttet lukkeloven fuldt ud. Men sandelig nej, den havde åbent kl. 9-17.30 mandag, tirsdag og onsdag, kl. 9-18 torsdag og fredag, og kl. 9-13 om lørdagen. Den brugte altså kun to af de seks supplerende åbningstimer, man har i dag.

Derfor må konklusionen på detailhandelssidens synspunkt være: Når lukkeloven ikke udnyttes i dag med det antal timer, man har, hvorfor skulle man så gøre det efter regulering af loven?

Dertil kommer, at detailhandel er et meget løntungt erhverv. Mere end 50 pct. af detailhandelens omkostninger er lønninger. Og der er ikke en eneste detailhandler, der vil pålægge sig selv flere omkostninger, end nødvendigt er.

Så er der medarbejderne, som hr. Bjørn Westh gjorde meget ud af. Og det er da rigtigt, at vi har haft 55 deputationer i Folketingets Erhvervsudvalg, hvoraf langt de fleste har været fra HK's forskellige afdelinger. Det var vel omkring de 40 af dem. Jeg synes, jeg manglede nogle, men de er selvfølgelig ikke nået herind alle sammen. Det kan også være svært at nå det hele.

Deputationerne har især koncentreret sig om, hvor svært det ville være at klare hjem og mand og børn og fritid, når man nu pludselig skal til at arbejde så meget. Hertil må jeg sige: Det er noget forfærdeligt sludder, for arbejdstiden forlænges jo ikke. Den er stadig væk på 38 timer om ugen. Hvis man ændrer åbningstiden i den butik, vedkommende er ansat i, er der højst tale om en smule omfordeling.

Der var også medarbejdere, der sagde: Jamen vi kan ikke dyrke vore fritidsinteresser. Det er heller ikke rigtigt. Der var medarbejdere fra Irma, Irmapiiger kaldte de sig, som fortalte, at de havde en overenskomst, og fortalte, at de kun måtte arbejde længe én aften om ugen. Det er altså heller ikke noget argument her. Det er det samme, som vi har i dag.

Endelig synes jeg, det er vigtigt at bemærke, at i de nye overenskomster, HK og BKA har indgået, øger man ekstrabetalingen for arbejde ud over normal åbningstid. Jeg synes i grunden, det er ganske rimeligt, at det koster nogle penge.

Den tredje gruppe i denne sag er forbrugerne, og det er interessant at notere sig Socialde-

[Flemming Hansen]

mokratiets adfærd, når vi diskuterer lukkelov og forbrugere. Man må virkelig undre sig over den utrolige arrogance, Socialdemokratiet lægger for dagen, når vi diskuterer forbrugerne og lukkeloven.

Uanset hvilken lovgivning vi diskuterer her i Folketinget, tager Socialdemokratiet patent på at varetage forbrugernes interesser. Det er naturligvis ikke rigtigt, at de har patent på det – vi andre gør det også – men de gør det dog.

Når vi diskuterer medicinpriser, siger Socialdemokratiet, at det er patienternes interesser, de varetager. Det er jo altså også forbrugere. Diskuterer vi konkurrencelov, er det også forbrugernes interesser, de varetager. Det hele skal være åh så gennemsigtigt.

Men når det drejer sig om lukkeloven, blæser Socialdemokratiet simpelt hen forbrugerne en lang march.

Hvor er de kendte socialdemokrater henne, som plejer at varetage forbrugernes interesser? Hvor er fru Tove Lindbo Larsen? Hvor er fru Lissa Mathiasen? Fru Dorte Bennedsen? Hvor er de henne her i lukkelovsdebatten? Jeg har i hvert fald ikke set dem. Jeg spørger bare: Hvor er de henne?

Endelig et par ord om Socialdemokratiets bemærkninger i betænkningen om dets begrundelse for at stemme imod.

Man beklager, at der ikke har været tid til at gennemdrøfte forslag og indvendinger, der er kommet fra deputationer. Det er et fantastisk postulat, hvis man ellers tænker sig lidt om.

Vi har i de 5½ år, hvor jeg har været medlem af Folketinget, diskuteret lukkeloven seks gange. Den ændring, der kommer nu, var med i statsministerens åbningstale i oktober 1988. Der har været en kraftig offentlig debat om lukkeloven, og vi har diskuteret den i 3-4 måneder i Folketingets Erhvervsudvalg. Jeg mindes ikke nogen sag, der har taget så lang tid, og vi har endda taget tilløb til at skrive betænkning seks eller syv gange, men stadig væk udsat det.

Nej, Socialdemokratiet har valgt at sætte sig uden for indflydelse i denne sag, måske fordi det er en lov, der rækker ind i det næste århundrede, og det er jo ikke noget, der er særlig interessant for dette parti.

Eller er det, fordi man alene vil varetage HK'ernes interesser? Det er måske det eneste fagforbund, man endnu har et godt forhold til.

Vi andre glæder os over, at vi nu får fred omkring lukkeloven, at vi ikke skal diskutere lukkelov mere i dette århundrede eller årtusinde. Det tror jeg at detailhandelen, medarbejderne og forbrugerne er godt tjent med.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg havde nær sagt, at jeg kan berolige, men jeg vil nu hellere sige, at jeg kan forurolige hr. Flemming Hansen med, at vi har et ganske glimrende forhold til dansk fagbevægelse, både HK og alle andre. Vi har i øvrigt lige præsenteret en plan, der hedder »Gang i 90'erne«, og som er blevet modtaget meget positivt i fagbevægelsen, men også i mange andre dele af samfundet.

Hr. Flemming Hansen sagde, at man i Skagen kun brugte de to timer af de seks mulige – hvorfor så udvide det til ti? Det var da et underligt underlødigt argument.

Jeg vil gerne sige, at Socialdemokratiet gerne havde medvirket til en modernisering af lukkeloven og taget de relevante hensyn, der kunne tages og skulle tages, men der var ikke mulighed for at ændre et komma i lovforslaget.

Med hensyn til Butikstidsankenævnet har jeg hørt, at hr. Flemming Hansen i Vejle Amt adskillige gange har lovet, at det ville man i hvert fald sikre fra Det Konservative Folkepartis side ville blive opretholdt, så der kunne være en vis orden inden for dette område. Det ville hr. Flemming Hansen garantere. Ikke engang det kunne vi få gennemført. Vi kunne ikke flytte et komma. Regeringen havde på grund af indre stridigheder ikke mulighed for at bevæge sig.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg må altså bede hr. Bjørn Westh høre efter.

Jeg sagde, at i Skagen viste det sig tydeligt, at der ikke er behov for ændring af lukkeloven. Så lader man bare være med at ændre det i Skagen; det er der ikke noget problem i.

Det er i de store byer, hr. Bjørn Westh, hvor man har noget, der hedder – jeg ved ikke, om Socialdemokratiet kender eller husker begrebet – forbrugerne. De har fantastisk langt mellem arbejdsplads, institution og hjem, eksempelvis i København. Der er det vanskeligt for mange at nå at handle, men jeg har accepteret det social-

[Flemming Hansen]

demokratiske synspunkt, at det er ligegyldigt, hvad forbrugerne mener.

Forbrugerrådet har været i deputation i Erhvervsudvalget og utvetydigt sagt, at det synes, at det her er minimum af det, der skal gennemføres.

Tænk en gang imellem på forbrugerne, hr. Bjørn Westh! Det gør ikke noget.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Hugo Holm (FP):

Når hr. Bjørn Westh påstår, at man ikke tager hensyn til de mange medarbejdere, som er ansat i forretning, må jeg sige, at lukkeloven jo ikke er en arbejderbeskyttelseslov.

Det er jo sådan, at der er tusinder andre, der arbejder på skiftehold, bl.a. enlige mødre, der har vanskeligt ved at få passet deres børn i den tid, hvor de er på aftenhold.

Hr. Bjørn Westh påstår også, at man vil affolke de tyndbefolkede områder. Jamen det er heller ikke korrekt, for nu får indbyggerne dér muligheder for at komme hjem og handle.

Jeg skal beklage, at man ikke ved andenbehandlingen kunne tilgodese de af Fremskridtspartiet stillede ændringsforslag om, at man vil tage loven op til revision om fire år med henblik på totalafskaffelse. Jeg må have lov til at sige til hr. Flemming Hansen, der siger, at vi ikke mere skal diskutere lukkelov inden for dette århundrede, at det er jeg nu ikke helt så sikker på at vi ikke skal. Vi ønsker stadig væk loven totalt afskaffet. Vi mener, den er overflødig.

Arne Melchior (CD):

Jeg er enig med hr. Flemming Hansen i, at det er forbløffende, at Socialdemokratiet ser helt bort fra forbrugerinteresser. Jeg vil godt beskæftige mig med nogle af de argumenter, hr. Bjørn Westh kom med, som jeg mener at kunne vise er helt forfejlede.

For det første dette, at der bliver tommere på landet. Kan hr. Bjørn Westh slet ikke indse, at der er mennesker, der har en distance mellem hjem og arbejdssted? Det vil ofte være sådan, at man arbejder i en større by og bor længere derfra. Med den lukketid, der gælder nu, er man derfor nødt til at handle i den større by, fordi der er lukket, inden man når hjem fra sit arbejdssted.

Det må da sive ind. Det må da være muligt at forstå. Det gælder i storbyernes forstæder, og det gælder så vist ude på landet, at har man 20 km eller et andet antal kilometer til sit arbejdssted og busser og andre ting, man er afhængig af, så kommer man lige, når den handlende efter loven skal dreje nøglen om for snuden af de kunder, der sluses ud af tog og busser.

Så er der spørgsmålet om det korte varsel. Der tager hr. Bjørn Westh ganske fejl. Detailhandelen har i mange måneder vidst, at denne lov ville blive en kendsgerning, og jeg er bekendt med, at man i handelsstandsforeninger og butikssammenslutninger af forskellig art, butiksgader og butiksbyer, for længst har planerne klar og har forhandlet med personalet og nøjagtigt ved, hvad man skal gøre til 1. oktober, og såmænd var klar til at gøre det den 1. juni eller den 1. juli. Så det er heller ikke noget problem.

Men så er der hovedargumentet om diktat, og dér var der en interessant ordveksling mellem hr. Bjørn Westh og hr. Flemming Hansen om Skagen. Det er efter min mening helt oplagt, at det er hr. Flemming Hansen, der har ret, for vi har set i den måde, den gældende lov administreres på, at loven er en mulighed og netop ikke noget diktat, ikke nogen tvang. Det giver en mulighed for at indrette sig efter årstid, efter geografi, efter branche og andre kriterier, frem for at være pakket ned i et klart firkantet mønster.

Nu taltes der her om Skagen. Hvorfor skal en handlende i Skagen tvinges til at have samme åbningstid som en handlende i København? Hvorfor skal en handlende i Hjørring ikke have andre muligheder end en handlende i Åbenrå, der måske på grund af grænsehandelsproblematikken har helt andre behov og lyster? Hvorfor skal vi i det hele taget sidde her og bestemme, hvornår mennesker må arbejde?

I Sverige har man ikke nogen sådan lov, og da den var blevet ophævet for mange år siden, studerede jeg i Sverige, for dér var jeg ansat i en sammenhæng, hvor jeg var leverandør til detailhandel. Det var vigtigt for mig at kende disse ting, og jeg studerede og lavede en hel rapport om, hvordan det så ud både med de ansattes øjne og ud fra deres behov og med indehavernes øjne. Jeg tør sige, at ingen butiksindehaver eller ansat i Sverige er mindre tilfreds med sin lod, mindre tilfreds med sin hverdag end i Danmark.

[Arne Melchior]

Langt de fleste lande i Europa klarer sig helt uden en sådan lov, og i nogle af de lande, hvor man har en, bl.a. Finland, har man allerede i mange år haft lov til at holde åbent til kl. 20 mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag – altså haft lov til – og så finder handelen og dens ansatte og dens kunder såmænd sagtens ud af, hvad der er behov for, hvor og hvornår.

Derfor er det en falsk logik, hr. Bjørn Westh anvender, når han siger, at når man ikke udnytter den nuværende lovs fulde rammer, skulle det være et bevis for, at der ikke er behov for videre rammer. Ja, nogle steder måske ikke, men andre steder: Jo. Der er også dem, der udnytter loven fuldt ud og skriger efter og har behov for yderligere mulighed for at holde åbent.

Må jeg sige det enkelte ord om turismen, at jeg er overbevist om, at turisterne her i landet vil have stor fordel af denne ændring, og dermed vil landet altså have fordele af det, vores omsætning, vores valutaindtjening, vores beskæftigelse.

Men det skal være klart understreget, at når CD støtter denne lovgivning, så er det ikke af hensyn til turisterne. Jeg hører ikke til dem, der mener, at vi skal indrette landet efter turisternes behov og ønsker. Vi skal indrette et godt land, et godt samfund, for danskeren at bo i, og når det så i mange tilfælde tillige er en fordel for vore gæster og dermed for vor egen indtjening, ja, så er det da kun et ekstra plus.

Jeg mener derfor, at Socialdemokratiet vil komme til at opleve, at når der er gået et par år, vil ingen kunne forstå, at vi ikke har haft de lidt friere vilkår meget længere. Man vænner sig hurtigt til det, og jeg tror ikke, danskere er ringere til at administrere den større frihed end mange af de nationer, der findes i vor nærhed. Det er i det hele taget det, man skal lægge mærke til.

Her er ikke lagt op til et stort eksperiment, ingen behøver at sige til sig selv: Gud ved, hvad vi nu indskiber os i? Hvor dårligt kan det komme til at gå? Vi kender jo metoden igennem årtier fra nærliggende og beslægtede nationer, og der er ikke nogen dér, der har grædt tårer i anledning af større frihed. Det pulserende liv har ganske godt af vide rammer, store frihedsgrader at udfolde sig under.

Hr. Flemming Hansen har næsten villet udnævne dette begrænsede skridt i en rigtig retning til en årtusindlov. Vi svinger om os med år

2000. Jeg kan ikke give hr. Flemming Hansen ret i, at det behøver vi ikke at beskæftige os med mere i de næste 11 år. Hvorfor skulle det nu lige være en grænse, og hvorfor skal lige denne lov udnævnes til det? Verden udvikler sig.

Min spådom er en anden, hr. Flemming Hansen. Jeg tror, at når det her er gået godt i de næste 2, 3, 4 år, vil alle sige: Hvorfor tager vi ikke skridtet fuldt ud? Og hr. Flemming Hansen, som netop taler om forbrugernes interesser, og som forstår, at butikshandel er et servicefag, bliver nok en af de første, der om et par år – enten han til den tid selv sidder på stolen, eller vi har vores nuværende fortrinlige minister på området også til den tid – vil sige: Vi har sandelig for vore gæsters skyld og for vor egen skyld og også for de handlendes egen skyld brug for at gå det næste skridt, nemlig skridtet fuldt ud.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Arne Melchior: På baggrund af de argumenter, hr. Arne Melchior brugte, vil hr. Arne Melchior så ikke også være med til at sikre, at daginstitutionerne skal være længere åbne, så de butikstidsansatte også kan få deres børn passet og ikke skal halse af sted for at hente dem i sidste øjeblik, hvad jeg forstod var et af argumenterne? Hvis hr. Arne Melchior gik ind for det, ville jeg have mere respekt for hr. Arne Melchiors synspunkt.

Så vil jeg i øvrigt sige: Lad os tælle butikkerne i landdistrikterne om et par år og se, at butiksdøden har fejret nye triumfer. Jeg kan i hvert fald berette – jeg bor selv i et landdistrikt – at det er de henvendelser, jeg får fra de lokale handlende dér, hvor jeg bor.

Vi ville gerne have været med til en modernisering af lovgivningen, også givet mere indflydelse til det lokale samfund på, hvordan det skulle tilrettelægges, men heller ikke det kunne vi komme i forhandling om.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Indlægget var for så vidt opmuntrende, som hr. Bjørn Westh altså tydeligt forstår, at der er et problem med at halse af sted. Men det problem, hr. Bjørn Westh her nævner, mener jeg er et skinproblem. Også her er vi på fast og sikker grund.

[Arne Melchior]

Jeg har ikke statistikken over, hvor mange hundrede tusinde lønmodtagere det drejer sig om, men jeg kan nævne en række brancher, som skal arbejde ugen rundt, døgnet rundt, nogle af dem i 365 døgn om året, og som finder ud af de problemer. Det drejer sig f.eks. om den store sundhedssektor, det drejer sig om trafiksektoren, det drejer sig om hotel, restauration og forlystelse, det drejer sig om politi, militær og bevogtning, det drejer sig om presse, herunder også de elektroniske medier, og mange, mange andre fag og brancher, som har utraditionelle arbejdstider. Der er også dem, der har forskudt arbejdstid inden for industrien.

Og det viser sig såmænd, hr. Bjørn Westh, at det pulserende liv finder ud af den slags ting. Der er ikke noget, der hindrer, at flere institutioner i den samme kommune har forskellig åbningstid. Hvis der opstår behov for forskudt åbningstid, f.eks. i en børneinstitution, findes der da ud af det. Der er vel ikke nogen lovregel, der hindrer, at man kan gøre det. Så finder man ud af det på stedet i kommunen og i institutionen.

Det er igen det samme, som jeg tillod mig at sige før: Vi er på kendt grund. Der skal ikke nogen store eksperimenter til, for formodentlig halvdelen af befolkningen arbejder allerede på andre tider end dem, der hedder kl. 9-17.30. Når det er lykkedes for denne store del af befolkningen at få disse problemer bragt i orden og organiseret på en hensigtsmæssig måde, er jeg ganske tryk ved, at det også vil lykkes for resten, bl.a. fordi der kun bliver tale om et mindre antal butiksansatte, der får ændrede arbejdstider. Vi har netop i diskussionen om Skagen og udnyttelsen af åbningstidsmuligheden set, at der slet ikke er behov alle steder for at udnytte den nye lov fuldt ud.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Måtte jeg tage hr. Arne Melchior's indlæg som udtryk for, at hr. Arne Melchior og Centrum-Demokraterne nu vil arbejde for, at kommunerne får friere budgetrammer, så kommunerne, i det omfang det skønnes hensigtsmæssigt, kan udvide åbningstiden i daginstitutionerne, for nu er der altså en medarbejdergruppe på mellem 100.000 og 200.000 mennesker i Danmark, der kan få forskudt arbejdstid?

Hvis hr. Arne Melchior ikke mener, at kommunerne skal have større frihed og dermed fri-

ere budgetrammer til at imødegå det behov, hr. Arne Melchior selv argumenterer for her, er det kun mundsvejr, der kommer fra hr. Arne Melchior.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må fastholde, at hr. Bjørn Westh's talanvisninger er det rene gæt. Det kommer aldrig til at foreligge. Der er ikke det problem, som hr. Bjørn Westh ser. Lad os tales ved om et års tid. Så vil det vise sig, hvem af os der har fået ret. Jeg er ganske tryk ved udviklingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 69 stemmer (KF, V, FP, RV og CD) mod 55 (S, SF og KRF); 3 (Dorte Bennedsen (S), Jytte Hilden (S) og Tove Lindbo Larsen (S)) stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 196:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring.

Af sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen).

(Fremsat 1/2 89. Første behandling 14/2 89. Betænkning 27/4 89. Anden behandling 2/5 89. Tillægsbetænkning 11/5 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Qvist Jørgensen (S):**

Vi er så ved målstreger med hensyn til medicintilskuddet, og om et øjeblik vil et flertal, nemlig regeringspartierne, Fremskridtspartiet, CD og Kristeligt Folkeparti, vedtage en merskat på sygdom på mindst 610 mio. kr. ved at